

Vecka 44b

”Det är klart att jag har tid” sa min kusin Stefan, när en moster ville prata. *”Tid är det enda jag har. Jag får hela tiden ny.”*

Mitt arbete innebär mycket resor. Ofta åker jag med bussen kvart över sex ner till stationen och tar morgontåget mot Göteborg. Jag startar telefonen när jag går ut genom ytterdörren, på bussen kollar jag telefonsvarare och kalender och så fort jag kommer ombord på tåget startar jag datorn och börjar arbeta. I den bästa av världar är mitt möte i Mölndal slut vid tre, då är jag hemma vid sex.

”Tid är det enda jag har. Jag får hela tiden ny.” Jo kanske det. Jag får väl också ny tid hela tiden, men den tenderar att vara intecknad och förbrukad långt innan den kommer. Jag vet vad som skulle vara den bästa lösningen. Jag skulle vilja ha en extra timme mellan sju och åtta, både på morgonen och på kvällen. Jag arbetar så mycket och så långa dagar, så jag tycker inte att det skulle vara för mycket begärt. Tänk vad jag skulle hinna, läsa morgontidningen bättre och snygga till håret, kanske ta mig tid för att lägga på lite make up, i stället för att se ut som ”Döden tänkte jag mig så” när jag kommer till jobbet. Och på kvällen kunde jag hinna hem och laga middag, eller åtminstone äta i vettig tid, jag skulle ringa oftare till mina barn, jag skulle inte missa sångövningarna så ofta och jag kunde skriva en artikel till hembygdsföreningens årsbok och gå en kvällskurs i italienska och kratta trädgården och odla sticklingar och baka en sockerkaka. Jo, det är säkert så. Fick jag den där extratimmen så skulle den snart också vara intecknad och förbrukad.

”Tid är det enda jag har. Jag får hela tiden ny.”

Ibland känner jag att jag är och trampar på marginalen av min kraft. Det händer att tiden för avkoppling och vila blir för liten, att en stund av helgen går åt till jobb och den stunden växer och blir hela lördagen och söndagslugnet går åt till att fundera på budgetunderlag eller debiteringar eller hur jag skall lösa en knivig dispyt med en kund. I längden är det en farlig väg, att hela tiden ha huvudet fullt av arbete. Jag brukar försvara mig med att det snart blir lugnare. Om vi bara får ordning på debiteringarna/ kundunderlagen/ överenskommelserna/ bokslutet/ åtgärdsplanen, så lugnar det ner sig. Än så länge har det inte inträffat.

Ibland känns det som att jag är på en båt som inte går att manövrera, och att jag åker mot en klippvägg med fem knops fart. Det är inte speciellt fort, men jag anar ibland att väggen har kommit lite närmare sen jag tittade upp sist. Jag hoppas att det inte blåser upp eller blir strömt för då kanske farten ökar. Jag skulle gärna vilja ha lugnet som min kusin Stefan, som får ny tid efter hand som han förbrukar den.

Jag kollade Facebook innan jag satte mig på morgonbussen idag. En av prästerna här i stan hade skrivit ett inlägg om att hon skulle vilja ha en extra vecka 44, en vecka 44b. Det var många som höll med henne, det är tydligen fler än jag som skulle behöva den där extra stunden för att vår tid är fulltecknad. En vecka 44b kanske vore ett alternativ till den där timmen mellan sju och åtta?

Mitt bland de skämtsamma kommentarerna på Facebook fanns ett som stack ut ur mängden, en sammanfattning på dilemmat med tiden som inte vill räcka till:

*”Kanske är vecka 44b något i stil med Harry Potters perrong 9 ¾.
Man springer med full fart rakt in i väggen och så är man där...”*

(Texten får användas – men jag blir glad om du skriver en rad till mig så att jag vet om det ...)

Karin Floryd
karin@floryd.net
www.floryd.net